

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: S.S.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2015, čj. MV-137440-5/SO/sen-2014,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 5. 2015, čj. MV-137440-5/SO/sen-2014, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 27. 5. 2015, Krajskému soudu v Plzni doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2015, čj. MV-137440-5/SO/sen-2014 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s. ř.*“ nebo „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 21. 8. 2014,

čj. OAM-13802-23/DP-2014 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 4 v návaznosti na § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobkyně neplnila účel, pro který bylo povolení vydáno.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobkyně v žalobě argumentuje následujícími důvody. Dle žalobkyně žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti jakožto odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Nelze také přehlízet, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

Žalobkyně má napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí nalézacího orgánu, za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná své rozhodnutí zatížila vadou, když nezhodnotila řádně veškeré odvolací námitky a potvrdila bez dalšího prvoinstanční rozhodnutí. Žalobkyně akcentuje správními orgány nedostatečně zjištěný skutkový stav a připomíná povinnosti správního orgánu provést veškeré důkazy, které jsou nezbytné k jeho zjištění. V předmětné věci bylo na místě minimálně doplnění dokazování o výsledcích účastníka řízení, případně další listinné důkazy, které by prokázaly využívání pobytového oprávnění. Ačkoliv se tedy žalobkyně nacházela na území ČR pouze omezenou dobu, vedly ji k tomu omluvitelné důvody, které byly uvedeny i v odvolání. Ty však žalovaná nijak nezohlednila. Tím porušila svou povinnost přezkoumat řádně a v rozsahu odvolacích důvodů napadené rozhodnutí. Žalobkyně se nacházela na území domovského státu a pobývala v ČR jen omezeně, neboť musela na území domovského státu podstoupit operaci. Stejně tak otázka soužití žalobkyně se svou dcerou byla správním orgánem hodnocena značně tendenčně. Správní orgán konstatoval, že žalobkyně neplní účel pobytu, avšak ta po celou dobu svého pobytu sdílela společnou domácnost se svou dcerou. Samozřejmě v situacích, kdy byla žalobkyně pracovně v Rusku nebo jinde, logicky společnou domácnost sdílet nemohla. Zákon o pobytu cizinců, což je potvrzeno i aktuální judikaturou, neměl v úmyslu zakotvit povinnost žít společně „v jednom kuse“, ale po převážnou dobu, což žalobkyně společně se svou dcerou plní, ačkoliv samozřejmě tuto podmínku nemohou plnit neustále.

Žalobkyně má dále za to, že správní orgány obou stupňů se nijak nevypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu, která je zakotvena přímo v § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle něhož platí, že *ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti*. Žalovaná se otázkou přiměřenosti rozhodnutí zabývala pouze okrajově, přičemž poměrování důvodu pro neprodloužení povolení k pobytu a důsledku pro žalobkyni se nezabývala vůbec. Správní orgán má povinnost posuzovat jednak důvod, který vedl k závěru, že není možné povolení k pobytu prodloužit, s důsledky, které takový krok pro život účastníka řízení má. Žalobkyně opakovaně poukazovala na skutečnost, že tvrzeným důvodem pro neprodloužení jejího pobytového oprávnění bylo zjištění neplnění účelu, kdy se žalobkyně na území České republiky nacházela pouze po omezenou dobu, navíc zde omezeně pobývá i její dcera. Toto je jistě pravdou, ale dle názoru žalobkyně bylo nutno zohlednit také její špatný zdravotní stav. Důsledkem napadeného rozhodnutí je zrušení pobytového oprávnění žalobkyně, která má na území ČR stabilní zázemí, podstupuje zde léčbu, jak to pracovní povinnosti umožňují, tak sdílí společnou domácnost se svou dcerou. Dle žalobkyně jsou důsledky napadeného rozhodnutí, respektive rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela nepřiměřené důvodům pro jejich vydání.

Správní orgány obou stupňů se rovněž nedostatečně vypořádaly s přiměřeností rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně, když neprovedly prakticky žádné šetření za účelem zjištění skutečného stavu věci ve vztahu právě k přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán přitom prakticky odmítá vážný zdravotní stav žalobkyně jako důvod pro prodloužení povolení k pobytu, když ten je jedním z faktorů dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 10. 7. 2015, ve kterém navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ohledně všech žalobních bodů odkázala na napadené rozhodnutí, přičemž k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a námitce, že nebylo přihlédnuto ke zdravotnímu stavu žalobkyně, doplnila, že v rámci řízení před správním orgánem I. stupně byl proveden výslech dcery žalobkyně a žalobkyně byla vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření k nim. Správní orgán I. stupně následně zamítl žádost žalobkyně z důvodu nepobývání na území České republiky a neplnění účelu pobytu, přičemž nepobývání žalobkyně na území České republiky bylo prokazatelně zjištěno z přechodových razítek v jejím cestovním dokladu.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty prvé soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 29. 6. 2016 zástupce žalobkyně setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Prvoinstanční správní orgán svým rozhodnutím ze dne 21. 8. 2014, čj. OAM-13802-23/DP-2014 rozhodl tak, žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití s rodinou se podle § 44a odst. 4 v návaznosti na § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců zamítá, neboť žalobkyně neplnila účel, pro který bylo toto povolení vydáno.

Dle § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno.*

Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39 (k dispozici na www.nssoud.cz), dospěl mj. těmto závěrům: „(...) Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení.“.

Soud dospěl k závěru, že správní orgány se nevypořádaly se zvláštnostmi případu, když se zaměřily především na délku pobytu žalobkyně na našem území, což je patrné ze správního spisu i z obsahu rozhodnutí správních orgánů.

Soud je toho názoru (zcela v souladu s tvrzeními žalobkyně), že bylo třeba více se zabývat specifičností soukromého a rodinného života žalobkyně, resp. dopadu rozhodnutí správních orgánů do těchto poměrů, přičemž je třeba přísně rozlišovat soukromý a rodinný život. Z tohoto pohledu byla pro soud důležitá informace týkající se O. S., dcery žalobkyně, která má na území České republiky trvalý pobyt. Jistě, nemůže být pochyb o tom, že celková

délka pobytu žalobkyně na území České republiky čítala v inkriminovaném období dvou let jen 248 dní, společný pobyt žalobkyně na území ČR s dcerou byl pak ještě kratší, když dosáhl pouze 115 dnů. Stejně tak nelze zpochybnit, že právě v oněch letech 2012 až 2014 využívala i dcera žalobkyně možnost pobývat v České republice spíše sporadicky, neboť měla pracovní povinnosti v Ruské federaci. Avšak situaci z let 2012 až 2014, resp. dobu, kterou v tomto období žalobkyně strávila v České republice (ať sama, nebo s dcerou), nelze bez dalšího absolutizovat. Dle názoru soudu bylo třeba zabývat se tím, zda situace z let 2012 až 2014 nebyla v životě žalobkyně a její dcery do určité míry výjimečná, neboť nese řadu specifík. Stran žalobkyně totiž nelze odhlédnout od progresivních zdravotních problémů, což je jistě výjimečná situace, u níž lze navíc předpokládat i určitou delší dobu trvání. A právě tato konkrétní nebyla, dle přesvědčení soudu, nikterak zohledněna. Naopak, čistě matematicky byla spočtena celková faktická doba pobytu, z čehož rezultoval závěr o neprodloužení povoleného pobytu. Takový postup je ale dle soudu nesprávný. Je proto na správních orgánech, aby nastalá situace nebyla hodnocena paušálně, bez zohlednění zvláštností tohoto případu. Správní orgány se při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nevyhnuly značné šablonovitosti a použily argumenty, které jsou natolik obecné, že jsou použitelné vlastně v každé věci a postrádají individualizaci projednávaného případu, zejména ve světle výše uvedených požadavků nastavených zákonem o pobytu cizinců, resp. judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Pokud jde námitku nedostatečného vypořádání se s odvolacími námitkami, pak soud konstatuje, že žalobce neupřesnil, jaké námitky nebyly vypořádány a jaký to mělo dopad do žalobcových veřejných subjektivních práv. Takto koncipovaná námitka pak nemohla být úspěšná. Ze stejného důvodu pak byla jako nedůvodná hodnocena i úvodní námitka stran porušení § 2 odst. 3 a 4 § 68 odst. 3 správního řádu.

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že se věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání soudu dne 29. 6. 2016. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění

pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. června 2016

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková